

18 października
święto św. Łukasza Ewangelisty
– **patrona lekarzy, chirurgów i Służby Zdrowia**
oraz kapelanów szpitalnych

Św. Łukasz Ewangelista pochodził z pogańskiej rodziny mieszkającej w Antiochii Syryjskiej. Nawrócił się ok. 50 r. Był człowiekiem starannie wykształconym. Znakomicie znał ówczesną literaturę. Posługiwał się pięknym językiem greckim, był świetnym zbieraczem informacji. Potrafił dotrzeć do źródeł, do których inni nie dotarli. Był wiernym towarzyszem, opiekunem i lekarzem świętego Pawła Apostoła. Powszechnie twierdzi się, że był również zdolnym malarzem.

Św. Łukasz jest autorem dwóch ksiąg znajdujących się w kanonie Nowego Testamentu: jednej z ksiąg Ewangelii (trzeciej w kolejności po Ewangelii według św. Mateusza i św. Marka) oraz Dziejów Apostolskich.

W odróżnieniu od pozostałych Ewangelistów, Łukasz nie znał osobiście Jezusa, nie był naocznym świadkiem wydarzeń, które opisał w swej Ewangelii. Podkreślił to bardzo mocno już we wstępie do niej. Natomiast w wielu zdarzeniach opisanych w Dziejach Apostolskich brał udział osobiście, jako towarzysz św. Pawła Apostoła podczas jego podróży. Dał to wyraźnie do zrozumienia, podkreślając swoje współuczestnictwo i używając formy "my" .

Dante Alighieri (1265–1321) nazwał św. Łukasza, jako autora jednej z czterech ksiąg Ewangelii, "piewcą łaskawości Chrystusa". Rzeczywiście, Jezus, którego pokazał, jest pełen dobroci, szczególną miłością darzy biednych, chorych, odrzuconych przez społeczeństwo. Tylko Łukasz zapisał Jezusowe przypowieści o zaginionej owcy, zgubionej drachmie,

synu marnotrawnym.

Swe dzieła adresował do chrześcijan nawróconych z pogaństwa, aby ich utwierdzać w wierze. Dlatego wiele wysiłku wkładał w docieranie do takich informacji o Jezusie, których nie znajdziemy u innych Ewangelistów. Wyjątkowo obszernie opisał m.in. wydarzenia przed narodzeniem Chrystusa i Jego dzieciństwo.

Zmarł w podeszłym wieku 84 lat w Beocji (Grecja) i został pochowany w Tebach. Prawdopodobnie w IV wieku relikwie jego zostały przeniesione do Konstantynopola (obecnego Stambułu) i umieszczone w Bazylice Dwunastu Apostołów. W IV wieku - może w związku z antychrześcijańską reakcją za panowania Juliana Apostaty, albo w VIII wieku - być może w powiązaniu z ruchem ikonoklastów relikwie św. Łukasza, a także św. Macieja zostały - jak mówi wielowiekowa tradycja - przewiezione do Padwy, gdzie są otaczane czcią w klasztorze i kościele pod wezwaniem św. Justyny.

W ikonografii św. Łukasza pokazuje się często jako malującego obraz Maryi, co należy kojarzyć z jego szczególną miłością do Matki Bożej lub piszącego. Jego atrybutami są: wół, księga, zwój, paleta malarska, papier i kamień. Wół (albo cielę) odnoszą się do św. Łukasza, gdyż są one zwierzętami ofiarnymi, a jego Ewangelia rozpoczyna się od opowieści o Zachariaszu, ojcu św. Jana Chrzciciela, który składa ofiarę w świątyni. Jako lekarz często jest przedstawiany w czapce lekarskiej.

Modlitwy:

Spraw łaskawie, prosimy Cię, Panie, niech święty Twój Ewangelista Łukasz za nami wstawić się raczy, który krzyże swoje dla chwały Imienia Twojego chętnie całe życie dźwigał. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, który króluje w Niebie i na ziemi, po wszystkie wieki wieków. Amen.

Panie Boże, Ty wybrałeś świętego Łukasza Ewangelistę, aby przez swoje słowa i pisma objawił misterium Twojej miłości do ubogich, spraw, niech Twój wyznawcy mają jedno serce i jedną duszę, a wszystkie ludy niech oglądają Twoje zbawienie. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.